

32005L0085

13.12.2005

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

L 326/13

ДИРЕКТИВА 2005/85/ЕО НА СЪВЕТА**от 1 декември 2005 година****относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки**

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално член 63, първи параграф, точка 1, буква г) от него,

като взе предвид предложението на Комисията ⁽¹⁾,

като взе предвид становището на Европейския парламент ⁽²⁾

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет ⁽³⁾,

като има предвид, че:

- (1) Общата политика в областта на убежището, включително Общата европейска система за убежище, е част от целта на Европейския съюз за постепенно създаване на зона на свобода, сигурност и правосъдие, която е отворена за тези, които, принудени от обстоятелствата, търсят по законен път закрила в Общността.
- (2) Европейският съвет по време на специалното си заседание в Тампере на 15 и 16 октомври 1999 г. се договори да работи за установяването на Обща европейска система за убежище, която се основава на пълното и цялостно прилагане на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г. („Женевската конвенция“), като по този начин се утвърждава принципа на неотблъскване, както и че никои няма да бъде върнат обратно, където има опасност от преследване.
- (3) Заклученията от Тампере уточняват също така, че една такава система следва да включва, в краткосрочна перспектива, общи норми за справедливи и обективни процедури за убежище в държавите-членки и в по-дългосрочна перспектива — норми на Общността по отношение на обща процедура за убежище в Европейската общност.

- (4) Минималните норми, които са предвидени с настоящата директива относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки, представляват следователно първата мярка в областта на процедурите за убежище.
- (5) Основната цел на настоящата директива е установяването в Общността на минимална рамка за процедурата за предоставяне и отнемане на статут на бежанец.
- (6) Сближаването на нормите за процедурата за предоставяне и отнемане на статут на бежанец би следвало да допринесе за ограничаването на вторичното движение на кандидатите за убежище между държавите-членки в случаите, когато такова движение се дължи на различията в правната рамка при отделните държави-членки.
- (7) В самата същност на минималните норми се корени правомощието на държавите-членки да въвеждат или запазят по-благоприятни разпоредби за лицата от трети страни или лицата без гражданство, които търсят международна закрила, основана на факта, че съответното лице е бежанец по смисъла на член 1, буква А от Женевската конвенция.
- (8) Настоящата директива спазва основните права и признати принципи, а именно тези от Хартата на основните права на Европейския съюз.
- (9) Относно отношението на лицата, които попадат в приложното поле на настоящата директива, държавите-членки имат задълженията, които произтичат от актовете на международното право, по които те са страни, и които забраняват дискриминацията.
- (10) Важно е по отношение на молбите за убежище решенията да се вземат на основа на факти, на първа инстанция, от органи, чийто персонал притежава необходимите познания или е преминал необходимото обучение по въпросите, свързани с правото на убежище и бежанците.
- (11) В интерес едновременно и на държавите-членки, и на търсещите убежище е молбите за убежище да получават възможно най-бързо решение. Организацията по разглеждането на молбите за убежище следва да се остави на преценката на държавите-членки, така че те да имат възможност, с оглед на националните си нужди, да предоставят приоритет на определени молби или да ускоряват разглеждането им при спазване на предвидените с настоящата директива норми.

⁽¹⁾ ОВ С 62, 27.2.2001 г., стр. 231 и ОВ С 291, 26.11.2002 г., стр. 143.

⁽²⁾ ОВ С 77, 28.3.2002 г., стр. 94.

⁽³⁾ ОВ С 193, 10.7.2001 г., стр. 77. Становище след провеждане на незадължителна консултация.

- (12) Понятието обществен ред може да покрива присъда за тежко престъпление.
- (13) В интерес на правилното определяне на лицата, които се нуждаят от закрила като бежанци, по смисъла на член 1 от Женевската конвенция, всеки кандидат, освен изключенията, следва да има ефективен достъп до процедурите, възможност да сътрудничи и да влиза във връзка по подходящия начин с компетентните органи, за да представи съответните факти по своя случай, както и да разполага с достатъчни процедурни гаранции за разглеждане на молбата му на всички етапи на процедурата. Междувременно процедурата по разглеждане на молбата му за убежище следва да осигури по принцип на кандидата поне правото да остане, докато случаят е висящ пред решаващия орган, да има достъп до преводачески услуги, за да изложи аргументите си, ако бъде разпитан от органите, да може да влезе във връзка с представител на Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации (ВКБООН) или друга организация, която действа от името на ВКБООН, да има право на точно съобщаване за решението и фактическите и правните мотиви към решението, да има право на правен или друг съветник, както и право да бъде информиран за правното си положение в решителните етапи на процедурата на език, за който има разумни основания да се счита, че той разбира.
- (14) Необходимо е освен това да се определят специални процедурни гаранции за непридружаваните непълнолетни, поради тяхната уязвимост. В тази връзка основно съображение за държавите-членки следва да представляват висшите интереси на детето.
- (15) Когато един кандидат подаде последваща молба, без да представи нови доказателства или нови основания, би било ненужно да се задължават държавите-членки да стартират нова процедура по пълно разглеждане на молбата. В подобни случаи би следвало държавите-членки да имат избор измежду процедурите, предвиждащи изключения от гаранциите, от които обичайно се ползва кандидатът.
- (16) Голям брой молби за убежище се подават на границата или в транзитни зони на държавата-членка, преди да е взето решение за влизането на кандидата. Държавите-членки следва да могат да запазят съществуващите процедури, които са приспособени към специфичната ситуация, за кандидати, които се намират на границата. Основателно би било да се определят общи правила за изключенията, които биха могли да се правят при тези обстоятелства по отношение на гаранциите, от които обичайно се ползват кандидатите. Процедурата на границата следва да се отнася основно до кандидати, които не отговарят на условията за влизане на територията на държавите-членки.
- (17) Основно съображение при преценката на основателността на молба за убежище е сигурността на кандидата в страната му на произход. Когато една трета страна може да бъде сметнена за сигурна страна на произход, то държавите-членки следва да могат да я определят като такава и да предположат, че съответният кандидат е на сигурно място там, освен ако последният представи сериозни доказателства в полза на противното.
- (18) Предвид достигнатата степен на хармонизация по отношение на условията, на които трябва да отговарят гражданите на трета страна и лицата без гражданство, за да имат основание да търсят статут на бежанец, е необходимо да се изготвят общи критерии за определяне на трети страни като сигурни страни на произход.
- (19) Когато Съветът се убеди, че посочените по-горе критерии са спазени по отношение на съответната страна на произход и че вследствие на това държавата на произход е включена в общия минимален списък на сигурните страни на произход, който се одобрява в съответствие с настоящата директива, държавите-членки следва да бъдат задължени да разглеждат молбите, внасяни от граждани на съответната страна или от лица без гражданство с обичайно местопребиваване в тази страна, като се позоват на оборимата презумция за сигурността на тази страна. Предвид политическата значимост от определянето на сигурни държави на произход, и по специално от случаите на оценка на положението на правата на човека в страната на произход и последствията, до които това може да доведе за съответните политики на Европейския съюз в областта на външните отношения, Съветът следва да се произнесе по изготвянето на списъка или измененията, които се внасят в него, след консултации с Европейския парламент.
- (20) По отношение на техния статут на кандидатки за присъединяване към Европейския съюз и напредъка, който е осъществен от тях за присъединяването, България и Румъния следва да се считат като сигурни страни на произход за целите на настоящата директива, като това важи до датата на тяхното присъединяване.
- (21) Фактът, че определена трета страна е посочена като сигурна страна на произход за целите на настоящата директива, не би следвало да представлява абсолютна гаранция за сигурността на гражданите на тази страна. По своето естество оценката по въпроса за това определение може да отчита само общата ситуация в страната в граждански, правен и политически аспект, както и въпроса за наличието на информация за това, дали лицата, които извършват престъпления или мъчение или проявяват нехуманно или унижително отношение и причиняващи такива страдания, действително биват санкционирани, когато бъдат посочени за отговорни за тези си действия в тази страна. За тази цел е важно, когато един кандидат изтъкне сериозни мотиви, които убеждават, че съответната страна не е сигурна в частност, определянето на тази страна като сигурна страна да не се счита повече като решаващо по отношение на него.

- (22) Държавите-членки разглеждат всички молби по същество, т.е. извършват преценка дали съответният кандидат би могъл да търси статут на бежанец в съответствие с Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила ⁽¹⁾, освен ако настоящата директива разпорежда противното, а именно в случаите, когато може с основание да се предположи, че другата страна ще пристъпи към разглеждането или ще даде достатъчна закрила. По-конкретно, държавите-членки не са длъжни да разглеждат по същество молба за убежище в случаите, когато първата държава на убежище е предоставила на кандидата статут на бежанец и кандидатът е повторно приет в тази страна.
- (23) Държавите-членки нямат задължение също така да разглеждат по същество молба за убежище, когато с основание могат да очакват кандидатът, поради връзката си с трета страна, според определението на националното право, да иска да получи закрила в тази трета страна. Държавите-членки следва да процедират по този начин в случаите, когато този кандидат е на сигурно място в съответната трета страна. С цел да се избегнат вторично движения на кандидата за убежище, е необходимо да се установят общи принципи за приемането и определянето от страна на държавите-членки на трети страни като сигурни страни.
- (24) Междувременно, по отношение на някои европейски трети страни, които спазват изключително високи норми по отношение на правата на човека и закрилата на бежанците, държавите-членки имат правото да не разглеждат или да не извършват пълно разглеждане на молбите за убежище, подадени от кандидати с произход от тези трети европейски страни, при влизането им на тяхна територия. Предвид последствията, които може да претърпи кандидатът от ограниченото или пропуснатото разглеждане на молбата, понятието за трета сигурна страна не следва да се прилага спрямо документация, отнасяща са до трети страни, за които Съветът има информация, че спазват високите норми на сигурност, определени с настоящата директива. Съветът следва да взема такива решения след консултации с Европейския парламент.
- (25) Поради естеството на общите норми, които се отнасят до двете понятия за трети сигурни страни, изложени в настоящата директива, тези понятия влияят в зависимост от това, дали съответната трета страна разрешава или не на кандидата да влиза на нейна територия.
- (26) По отношение на отнемането на статута на бежанец държавите-членки следва да се убедят, че лицата, които се ползват от този статут, са надлежно уведомени за евентуалното преразглеждане на техния статут и имат възможност да изложат своя възглед, преди органите да вземат обособено решение за отнемането на статута, който им е предоставен. Въпреки това следва да е възможна дерогацията от тези гаранции, когато причините, които обосновават отнемането на статута на бежанец, не касаят промяна в условията, на които се е основавало признаването на този статут.
- (27) Съгласно един от основните принципи на правото на Общността, решенията по молба за убежище и отнемане на статут на бежанец следва да могат ефективно да бъдат обжалвани пред съответния съд, по смисъла на член 234 от Договора. Ефективността на обжалването по отношение и на разглеждането по същество зависи от цялостната административна и правна система на всяка държава-членка.
- (28) В съответствие с член 64 от Договора настоящата директива не засяга упражняването на отговорностите на държавите-членки относно поддържането на обществения ред и опазването на вътрешната сигурност.
- (29) Настоящата директива не се прилага относно процедурите, които са уредени с Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета от 18 февруари 2003 г. за установяване на критерии и механизми за определяне на държава-членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите-членки от гражданин на трета страна ⁽²⁾.
- (30) Прилагането на настоящата разпоредба следва да се оценява периодично най-малко през две години.
- (31) Предвид факта, че целта на настоящата директива, а именно изготвянето на минимални норми относно процедурата за предоставяне и отнемане на статута на бежанец в държавите-членки, не би могла да се изпълни в задоволителна степен от държавите-членки и в тази връзка, поради мащаба или последствията от предприетото действие, би могла да се изпълни по-добре на общностно равнище, Общността може да предприеме мерки, в съответствие с принципите на субсидиарност и пропорционалност, които са уредени в член 5 от Договора. Съгласно принципа за пропорционалност, според изложеното в посочения член, настоящата директива не надвишава това, което е необходимо за постигането на тази цел.
- (32) Съгласно член 3 от Протокола за позицията на Обединеното кралство и Ирландия, приложен към Договора за Европейския съюз и Договора за създаване на Европейската общност, Обединеното кралство уведоми с писмо от 24 януари 2001 г. за желанието си да участва в приемането и прилагането на настоящата директива.

⁽¹⁾ ОВ L 304, 30.9.2004 г., стр. 12.

⁽²⁾ ОВ L 50, 25.2.2003 г., стр. 1.

- (33) Съгласно член 3 от Протокола за позицията на Обединеното кралство и Ирландия, Ирландия уведоми с писмо от 14 февруари 2001 г. за желанието си да участва в приемането и прилагането на настоящата директива.
- (34) Съгласно членове 1 и 2 от Протокола за позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и Договора за създаване на Европейската общност, Дания не участва в приемането на настоящата директива, не е обвързана от нея и не я прилага,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

ГЛАВА I

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 1

Цел

Целта на настоящата директива е да се определят минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки.

Член 2

Определения

По смисъла на настоящата директива:

- а) „Женевска конвенция“ означава Конвенцията за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., допълнена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г.;
- б) „молба“ или „молба за убежище“ означава молба, която е подадена от гражданин на трета страна или лице без гражданство, която може да се счита за молба за международна закрила от страна на определена държава-членка, по силата на Женевската конвенция. Всяка молба за международна закрила се счита за молба за убежище, освен ако съответното лице не поиска изрично друг вид защита, за която се кандидатства отделно;
- в) „кандидат“ или „кандидат за убежище“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за убежище, по отношение на която все още не е взето решение;
- г) „окончателно решение“ е всяко решение, с което се постановява, че гражданинът на трета страна или лицето без гражданство получава статут на бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО, и то не е последвано от обжалване в рамките на глава V от настоящата директива, независимо дали това обжалване има или няма като следствие разрешаването на кандидата да остане на територията на съответната държава-членка в очакване на решение, при условията на приложение III от настоящата директива;
- д) „решаващ орган“ означава всеки квазисъдебен или административен орган в държава-членка, който е компетентен за разглеждането на молбите за убежище и който е компетентен да вземе решение като първа инстанция по такива случаи, при условията на приложение I;
- е) „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, което отговаря на изискванията на член 1 от Женевската конвенция, така както са определени в Директива 2004/83/ЕО;
- ж) „статут на бежанец“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за бежанец;
- з) „непридружен непълнолетен“ означава лице под осемнадесетгодишна възраст, което влиза на територията на държавите-членки, без да е придружено от възрастен, който да отговаря за него по закон или по обичай дотогава, докато за него не започне да се грижи ефективно възрастен. Настоящото определение покрива непълнолетните, които са изоставени, след влизането им на територията на държавата-членка;
- и) „представител“ означава лице, което действа от името на организация, която представлява непридружавания непълнолетен в качеството му на законен настойник, лице, което действа от името на национална организация, натоварена с помощта за малолетни и тяхното благополучие, или друг вид представителство, определени да защитят висшите интереси на непълнолетния непридружен;
- й) „отнемане на статута на бежанец“ означава решението, с което компетентният орган отнема статута на бежанец на лице, отказва неговото подновяване или го прекратява в съответствие с Директива 2004/83/ЕО;
- к) „оставане в държава-членка“ означава факта на оставане на територията, включително на границата или в транзитна зона на държавата-членка, в която е подадена или се разглежда неговата молба за убежище.

Член 3

Приложно поле

1. Настоящата директива се прилага за всяка молба за убежище, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на статут на бежанец.
2. Настоящата директива не се прилага за молби за дипломатическо или териториално убежище, които са подадени в представителства на държавите-членки.

3. Държавите-членки прилагат настоящата директива за целия период на процедурата, когато използват или въвеждат процедура, в рамките на която молбите за убежище се разглеждат в качеството им на молби, основаващи се на Женевската конвенция и в качествата им на молби от друг вид за международна защита, предоставяна при условията на член 15 от Директива 2004/83/ЕО.

4. Държавите-членки могат освен това да решат да прилагат настоящата директива при процедурите за разглеждане на всички видове международна закрила.

Член 4

Компетентни органи

1. Държавите-членки определят по всички процедури решаващи органи, които да отговарят за извършването на съответното разглеждане на молбите, в съответствие с разпоредбите на настоящата директива, а именно — член 8, параграф 2 и член 9.

Съгласно член 4, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 343/2003, молбите за убежище, които са подадени в държавата-членка до органите на друга държава-членка, които извършват в тази държава-членка имиграционен контрол, се разглеждат от държавата-членка, на територията на която е подадена молбата.

2. Държавите-членки могат да предвидят въпреки това друг орган да бъде компетентен за:

- а) разглеждане на случаите, при които се предвижда прехвърлянето на кандидата в друга държава, в съответствие с нормативната уредба за критериите и механизмите за определение на държавата, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище, като това важи до момента на прехвърлянето или докато съответната държава откаже да приеме или да приеме повторно на своя издръжка кандидата;
- б) това решението по молбата да е взето съобразно националните норми за сигурността, при условие че решаващият орган се е консултирал преди решението, за да узнае дали кандидатът отговаря на условията, които са необходими за предоставяне на статут на бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО;
- в) пристъпване към предварително разглеждане в съответствие с член 32, при условие че този орган има достъп до делото на кандидата по предходна негова молба;
- г) разглеждане на представителните за процедурата случаи, които са предвидени в член 35, параграф 1;
- е) отказ за разрешение за влизане, в рамките на процедурата по член 35, параграфи 2 — 5, при условията и в съответствие с разпоредбите, предвидени за това;

е) установяване, дали кандидатът прави опит за влизане или е влязъл в определена държава-членка от сигурна трета страна по смисъла на член 36 при условията и в съответствие с разпоредбите, предвидени в посочения член.

3. Когато органите са определени в съответствие с параграф 2, държавите-членки гарантират, че служителите на тези органи притежават съответните познания или са преминали необходимото обучение, което им позволява да изпълняват задълженията си по прилагане на настоящата директива.

Член 5

По-благоприятни разпоредби

Държавите-членки могат да предвидят или да запазят по-благоприятни норми по отношение на процедурите за предоставяне и отнемане на статута на бежанец, стига тези норми да бъдат съвместими с настоящата директива.

ГЛАВА II

ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ И ГАРАНЦИИ

Член 6

Достъп до процедурата

1. Държавите-членки могат да изискват молбите за убежище да бъдат подадени от кандидата лично и/или на определено място.

2. Държавите-членки гарантират, че всяко пълнолетно правоспособно лице има право да подаде молба за убежище от свое име.

3. Държавите-членки могат да предвидят, че може да бъде подавана молба от кандидата от името на лицата на негова издръжка. В този случай държавите-членки гарантират пълнолетните лица на издръжка на кандидата да са дали съгласието си молбата да бъде подадена от тяхно име; при липса на такова съгласие тези лица имат възможност да подадат молба от свое име.

Съгласието се изисква в момента, в който се подава молбата, или след това, в момента на личното интервю с пълнолетното лице, което е на издръжка.

4. Държавите-членки могат да определят в национално си законодателство:

- а) случаите, в които малолетен може да подаде молба от свое име;
- б) случаите, при които молбата на непридружавания малолетен се подава от определен представител в съответствие с член 17, параграф 1, буква а);

в) случаите, при които подаването на молбата за убежище изисква също подаване на молба за убежище на несклучили брак непълнолетни.

5. Държавите-членки гарантират, че органите, към които се предвижда да се обръща лицето, което желае да подаде молба за убежище, са в състояние да му посочат къде и как да представи такава молба и/или изискват от тези органи препращането на молбата му към компетентния орган.

Член 7

Право за оставане в държавата-членка до разглеждането на молбата

1. Кандидатите могат да останат в държавата-членка единствено за целите на процедурата, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III. Това право за оставане в държавата-членка не представлява право на пребиваване.

2. Държавите-членки могат да предвиждат изключение от това правило единствено ако, в съответствие с членове 32 и 34, разглеждането на последващата молба не е продължено или ако дадено лице при подобен случай е предадено или екстрадирано към друга държава-членка поради задължения, произтичащи от европейска заповед за задържане ⁽¹⁾ или по други причини, било към трета страна, било към съд или международен(ни) наказателен(ни) съд(съдилища).

Член 8

Изисквания за разглеждане на молбите

1. Без да се засягат разпоредбите на член 23, параграф 4, буква и), държавите-членки гарантират да не бъде отказвано или изключвано разглеждането на молба за убежище по причина единствено че молбата не е подадена в най-кратките възможни срокове.

2. Държавите-членки гарантират решенията по молбите за убежище да се вземат от решаващия орган след извършване на подходящо разглеждане. За тази цел те гарантират, че:

а) молбите са разгледани и решенията са взети индивидуално, обективно и безпристрастно;

⁽¹⁾ Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 г. относно европейската заповед за задържане и процедурите за предаване между държавите-членки (ОВ L 190, 18.7.2002 г., стр. 1).

б) е набавена точна и актуализирана информация от различните източници, като например Върховния комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации (ВКБ ООН) по отношение на общата обстановка в страната на произход на кандидата за убежище, и при необходимост — в страните, през които кандидатът за убежище преминава транзитно, и че такава е предоставена на служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях;

в) служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях, са запознати със съответните приложими норми по отношение на убежището и правата на бежанците.

3. Органите по глава V получават достъп чрез решаващия орган, чрез кандидата или по-друг начин, до общата информация по параграф 2, буква б), която е необходима за осъществяването на техните задачи.

4. Държавите-членки могат да предвидят правила относно превода на документите, които имат отношение към разглеждането на молбата.

Член 9

Изисквания към решенията на решаващия орган

1. Държавите-членки гарантират, че решенията по молбите за убежище се постановяват в писмена форма.

2. Държавите-членки гарантират при отхвърляне на молба решението да е фактически и правно мотивирано и в писмена форма да е посочен начинът за обжалване на отрицателно решение.

Не е нужно държавите-членки да посочват основанията за отказа да предоставят статут на бежанец, когато на кандидата е предоставен статут, който предоставя същите права и преимущества по отношение на националното право и на правото на Общността, както статутът на бежанец по смисъла на Директива 2004/83/ЕО. В този случай държавите-членки гарантират, че в делото на кандидата са посочени мотивите за отказа за предоставяне на статут на бежанец и той има достъп до своето дело при поискване.

Наред с това не е нужно държавите-членки да съобщават писмено за възможностите за обжалване на отрицателно решение във връзка с решение, по което на кандидата предварително е предоставена информация за тези възможности в писмен вид или по електронен път, до който той има достъп.

3. За целите на член 6, параграф 3 и когато молбата се основава на същите основания, държавите-членки могат да приемат едноединствено решение по отношение на всички лица на издръжка.

Член 10

Гаранции за кандидатите за убежище

1. По отношение на процедурите по глава III държавите-членки гарантират, че всички кандидати за убежище се ползват от следните гаранции:

- а) преди разглеждането на тяхната молба за убежище те трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага, относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите, на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да представят документите, които са посочени в член 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от настоящата директива, както и за да могат да изпълнят задълженията по член 11;
- б) трябва да им бъдат осигурени, когато е необходимо, услугите на преводач за представяне на техния случай пред компетентните органи. Държавите-членки считат, че е необходимо предоставянето на преводачески услуги, поне когато органът, отговорен за решаващия орган, покани кандидата на интервю, в зависимост от реда и условията на членове 12 и 13 и когато това е невъзможно, е необходимо осигуряването на адекватен контакт при отсъствие на тези услуги. В такъв случай, както и в другите случаи, при които компетентните органи желаят да изслушат кандидата, тези услуги се заплащат с държавни средства;
- в) не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които работят от името на ВКБООН на територията на държавата-членка по силата на споразумение с последната;
- г) в писмена форма се съобщава, в приемлив срок, решението на решаващия орган по молбата за убежище. Ако кандидатът се представлява от правен съветник или друг съветник, който представлява кандидата по закон, държавите-членки могат да изберат да съобщят решението на него вместо на кандидата;
- д) в случай че не се ползват от помощта или представителството на правен или друг съветник и когато не е възможно предоставянето на безплатна правна помощ, те следва да бъдат информирани за резултата от решението, взето от решаващия орган, на език, за който има разумно основание да се счита, че разбират. В предоставената информация се посочват възможностите за обжалване на отрицателното решение, в съответствие с разпоредбите на член 9, параграф 2.

2. По отношение на процедурите по глава V държавите-членки гарантират, че всички кандидати за убежище се ползват с гаранции, които са равностойни на тези по параграф 1, букви б), в) и г) от настоящия член.

Член 11

Задължения на кандидата за убежище

1. Държавите-членки могат да наложат на кандидата за убежище задължения да сътрудничи с компетентните органи, доколкото тези задължения са необходими за разглеждането на молбата.

2. По-конкретно, държавите-членки могат да предвидят, че:

- а) от кандидатите за убежище се изисква да докладват на компетентния орган или да се представят лично, незабавно или в определен момент;
- б) кандидатите за убежище трябва да предоставят документите, с които разполагат и които имат значение при разглеждането на молбата, както и паспортите си;
- в) от кандидатите за убежище се изисква да уведомяват компетентните органи за своето настоящо място на пребиваване и адрес, както и за настъпили промени в тях. Държавите-членки могат да предвидят, че кандидатът трябва да получава съобщения на мястото на последното си местопребиваване или на последния адрес, който съответно е посочил;
- г) компетентните органи имат право да претърсят кандидата, както и вещите, които носи със себе си;
- д) компетентните органи могат да фотографират кандидата;
- е) компетентните органи имат право да правят запис на устно направени от кандидата изявления, при условие че той е информиран предварително за това.

Член 12

Лично интервю

1. Преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата за убежище се предоставя възможност за провеждане на лично интервю по негово желание с лице което има правомощия, по силата на националното право, за провеждането на подобно интервю.

Държавите-членки могат също така да предоставят възможност за провеждане на лично интервю със всяко пълнолетно лице по смисъла на член 6, параграф 3.

Държавите-членки могат да определят в своето национално законодателство в кои случаи непълнолетно лице има право на лично интервю.

2. Личното интервю може да не се проведе, когато:
- решаващият орган е в състояние да вземе положително решение на основание на наличните доказателства; или
 - компетентният орган вече е провел среща с кандидата с цел да му съдейства при попълването на молбата и за предоставянето на основната информация във връзка с тази молба, в съответствие с член 4, параграф 2 от Директива 2004/83/ЕО; или
 - на основание на изчерпателния преглед на предоставените от кандидата данни решаващият орган счете молбата за неоснователна, в случая, когато важат обстоятелствата, предвидени в член 23, параграф 4, букви а), в), ж), з) и й).

3. Личното интервю може да не се проведе, когато неговото провеждане не е разумно обосновано, и по-специално когато компетентният орган е на мнение, че кандидатът не е в състояние или не може да бъде разпитван поради трайно независещи от неговата воля обстоятелства. В случай на съмнение държавите-членки могат да изискват представянето на документ, който да удостоверява неговото физическо или психическо състояние.

Когато държава-членка на кандидата не е предоставила възможност за провеждане на лично интервю на кандидата в съответствие с настоящия параграф или, по целесъобразност, на лице на негова издръжка, се полагат разумни усилия, за да се позволи на кандидата или на лицето на негова издръжка да предостави допълнителна информация.

4. Отсъствието на лично интервю в съответствие с настоящия член не възпрепятства решаващия орган да се произнесе по молбата за убежище.

5. Липсата на лично интервю в съответствие с параграф 2, буква б) или в) или на параграф 3 не влияе неблагоприятно върху решението на решаващия орган.

6. Независимо от член 20, параграф 1, когато се произнасят по молбата за убежище, държавите-членки могат да вземат предвид и факта, че кандидатът не е присъствал личното на интервюто, освен когато той има основателни причини за своето отсъствие.

Член 13

Изисквания към личното интервю

1. Обикновено личното интервю се провежда без присъствието на членовете на семейството, освен в случаите, когато решаващият орган счете, че присъствието на други членове на семейството е необходимо за пристъпване към правилното разглеждане на молбата.

2. Личното интервю се провежда при условия, които гарантират съответстваща поверителност.

3. Държавите-членки вземат необходимите мерки за това личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба. За целта държавите-членки:

а) гарантират, че лицето, което провежда интервюто, е достатъчно компетентно да отчете личните и общите обстоятелства във връзка с молбата, включително културния произход или уязвимостта на кандидата, когато има възможност да направи това, и

б) избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Не е необходимо общуването да е на предпочетения от кандидата език, при условие че има език, за който има разумни основания да се предполага, че той разбира и на който той е в състояние да общува.

4. Държавите-членки могат да предвидят правила, които уреждат присъствието на трети лица на личното интервю.

5. Настоящият член се прилага и за срещите по член 12, параграф 2, буква б).

Член 14

Правно положение на доклада от личното интервю в процедурата

1. Държавите-членки гарантират, че ще съставят доклад от личното интервю, в който се съдържа най-малкото основната информация относно молбата, така както е подадена от кандидата, по смисъла на член 4, параграф 2 от Директива 2004/83/ЕО.

2. Държавите-членки гарантират, че във всеки един момент кандидатите имат навременен достъп до доклада от личното им интервю. Когато такъв достъп се предоставя само на основание на решение от решаващия орган, държавите-членки гарантират, че кандидатът има достъп до доклада възможно най-рано, за да има възможност да подготви и внесе жалбата си в срок.

3. Държавите-членки могат да изискат одобрението на кандидата за съдържанието на доклада от личното интервю.

Когато кандидатът откаже да одобри съдържанието на доклада, основанията за този отказ се отбелязват в досието на кандидата.

Отказът на кандидата да одобри съдържанието на доклада не възпрепятства решаващия орган да взема решение по неговата молба.

4. Настоящият член се прилага също и за срещите по член 12, параграф 2, буква б).

Член 15

Право на правна помощ и представителство

1. Държавите-членки предоставят на кандидатите за убежище реалната възможност да се консултират, за тяхна собствена сметка, с правен или друг съветник, които са признати или оправомощени за това по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за убежище.

2. В случай на отрицателно решение на решаващия орган държавите-членки гарантират безплатната правна помощ и/или представителство да бъдат предоставяни при поискване, при условията на параграф 3.

3. Държавите-членки могат да предвидят в националното си законодателство безплатната правна помощ и/или представителство да се предоставят:

- а) само за производство пред съда в съответствие с глава V, но не и за последващи обжалвания и преглед, които са предвидени по националното право, изключително изслушвания по обжалване, което следва последващо обжалване или преглед; и/или
- б) само за тези, които не разполагат с необходимите средства; и/или
- в) само на правните съветници или другите съветници, които са специално определени от националното право да оказват помощ и/или да представляват кандидати за убежище; и/или
- г) само ако обжалването или прегледът има вероятност да е успешно/ен.

Държавите-членки гарантират, че правната помощ и/или представителство по буква г) не се ограничават произволно.

4. Държавите-членки могат да уредят начина и реда на подаване и разглеждане на молбите за правна помощ и/или представителство.

5. Държавите-членки могат също така:

- а) да наложат парични ограничения и/или граници на сроковете на безплатната правна помощ и/или представителство, при условие че тези граници не ограничават произволно достъпа до правна помощ и/или представителство;

- б) да предвидят, по отношение на хонорарите и другите разходи, кандидатите за убежище да не се ползват от по-благоприятни от обичайно предоставяните на техните граждани условия по въпроси, които имат отношение до правна помощ.

6. Държавите-членки могат да изискват пълно или частично възстановяване на направените разходи, след като финансовото положение на кандидата се подобри значително или ако решението за предоставяне на тези услуги е взето на основание невярна информация, предоставена от кандидата.

Член 16

Обхват на правната помощ и на представителството

1. Държавите-членки гарантират правния или друг съветник, който е признат или оправомощен за това по националното право, които предоставят помощ или представляват определен кандидат за убежище по силата на националното право, да получават достъп до информацията, която е събрана в досието на кандидата, която може да бъде предмет на разглеждане от органите по глава V, доколкото тази информация представлява интерес във връзка с разглеждането на молбата.

Държавите-членки могат да направят изключение в случаите, когато разкриването на информацията или на нейните източници би могло да застраши националната сигурност, сигурността на организациите или на лицата, които предоставят информацията, или на лицето(ата), за което (които) се отнася тя, или когато това би попречило на следствие, което е свързано с разглеждането на молбата за убежище от компетентните органи на държавата-членка, или на международните отношения на държавите-членки. В тези случаи органите по глава V получават достъп до тази информация или до нейните източници, освен когато такъв достъп е изключен поради съображения за национална сигурност.

2. Държавите-членки гарантират, че правният съветник, който съдейства или представлява кандидата за убежище, получава достъп до затворените зони, като местата за задържане или транзитните зони, с цел предоставяне на съвети на кандидата. Държавите-членки нямат право да ограничават възможностите за посещение при кандидатите, които се намират в такива зони, освен ако това ограничение е по силата на националното законодателство, е от обективна необходимост за сигурността, общественения ред или административното управление в тези зони, или за да се гарантира ефективното разглеждане на молбата и при условие че достъпът на правния или друг съветник не е бил значително ограничен или направен невъзможен.

3. Държавите-членки могат да уредят правилата за присъствието на правните или други съветници на всички разговори в производството, без да се засягат разпоредбите на настоящия член или тези на член 17, параграф 1, буква б).

4. Държавите-членки могат да предвидят, че на кандидата е разрешено да се придружава на личното интервю от правния или друг съветник, който е признат или оправомощен за това по националното право.

Държавите-членки могат да изискат от кандидата да присъства на личното интервю, дори когато бива представляван в съответствие с националното право от правен или друг съветник, както и могат да изискат от кандидата да отговаря лично на поставените въпроси.

Липсата на правен или друг съветник не е пречка за провеждането на лично интервю с кандидата от компетентния орган.

Член 17

Гаранции за непридружаваните непълнолетни

1. По отношение на всички процедури, които са предвидени в настоящата директива, и без да се накърняват разпоредбите на членовете 12 и 14, държавите-членки:

- а) при първа възможност предприемат мерки, за да гарантират, че непридруженият непълнолетен е представляван и/или му е оказана помощ по отношение на разглеждане на неговата молба. Такъв представител може да бъде и представителят по член 19 от Директива 2003/9/ЕО от 27 януари 2003 г. относно минималните норми за приемане в държавите-членки на лица, търсещи убежище ⁽¹⁾;
- б) гарантират, че този представител има възможност да информира непридружения непълнолетен за смисъла и евентуалните последици от личното интервю и, когато е целесъобразно, да му посочи как да се подготви за него. Държавите-членки разрешават на представителя да присъства на личното интервю и да задава въпроси или да излага съображения в рамките, които са определени от лицето, което провежда интервюто.

Държавите-членки могат да изискат непридружения непълнолетен да присъства на личното интервю, дори и при наличието на представител.

2. Държавите-членки могат да се въздържат да посочат представител, когато непридруженият непълнолетен:

- а) по всяка вероятност ще навърши пълнолетие, преди да бъде взето решението на първа инстанция;
- б) може да ползва безплатно услугите на правен или друг съветник, на когото е позволено по националното право да извършва поставените му задачи на представител, в съответствие с посоченото по-горе; или
- в) е сключил или вече е сключвал брак.

3. Държавите-членки могат също така в съответствие със законите и подзаконовите норми, които са в сила от 1 декември 2005 г., да се въздържат от назначаването на представител в случаите, когато непридруженият непълнолетен е на шестнадесет или повече години, освен ако не е в състояние да подаде молбата си без представител.

4. Държавите-членки гарантират, че:

- а) личното интервю по молбата за убежище на непридружения непълнолетен по членове 12, 13 и 14 се провежда от лице, което има необходимите познания за специфичните нужди на непълнолетните;
- б) решението на решаващия орган по молбата на непридружения непълнолетен се изготвя от служител, който притежава необходимите познания за специфичните нужди на непълнолетните.

5. Държавите-членки могат да извършват медицински прегледи за установяване на възрастта на непридружените непълнолетни в рамките на разглеждането на молбата за убежище.

В случай че се пристъпва към извършването на медицински прегледи, държавите-членки гарантират, че:

- а) непридруженият непълнолетен е уведомен предварително за разглеждането на молбата му за убежище на език, за който има разумни основания да се счита, че разбира, уведомен е за възможността да бъде подложен на медицински преглед за определяне на възрастта му. Това включва информацията относно метода на преглед и възможните последици от резултата от медицинския преглед за разглеждането на молбата за убежище, включително последиците при отказ от страна на непридружения непълнолетен да премине такъв преглед;
- б) непридруженият непълнолетен и/или неговият представител са съгласни на медицински преглед за определяне на възрастта на съответния непълнолетен; и
- в) решението за отхвърляне на молбата за убежище на непридружения непълнолетен, който е отказал да премине такъв медицински преглед, не се основава единствено на този отказ.

Фактът, че непридруженият непълнолетен е отказал да премине такъв медицински преглед, не е пречка за решаващия орган да се произнесе по молбата за убежище.

⁽¹⁾ ОВ L 31, 6.2.2003 г., стр. 18.

6. Висшите интереси на детето имат първостепенно значение за държавите-членки при прилагането на настоящия член.

Член 18

Задържане

1. Държавите-членки не могат да задържат определено лице единствено поради това, че е кандидат за убежище.

2. Ако кандидат за убежище е задържан, държавите-членки гарантират, че има възможност за бързо съдебно преразглеждане.

Член 19

Процедура в случай на оттегляне на молбата

1. Доколкото по националното право на държавите-членки се предвижда възможност за изрично оттегляне на молбата, когато кандидат за убежище изрично оттегли своята молба за убежище, държавите-членки гарантират, че решаващият орган взема решение за прекратяване на разглеждането на молбата или за нейното отхвърляне.

2. Държавите-членки могат да вземат решение решаващият орган да прекрати разглеждането на молбата, без да постанови решение по нея. В този случай те гарантират, че решаващият орган е отбелязал това в досието на кандидата.

Член 20

Процедура в случай на мълчаливо оттегляне на молбата или на мълчалив отказ от молбата

1. Когато съществува сериозно основание да се счита, че кандидатът за убежище е оттеглил мълчаливо молбата си за убежище или се е отказал мълчаливо от нея, държавите-членки гарантират, че решаващият орган взема решение за прекратяване на разглеждането на молбата или я отхвърля на основание, че кандидатът не е доказал, в съответствие с Директива 2004/83/ЕО, че притежава качеството на бежанец.

Държавите-членки могат да допуснат, че кандидатът мълчаливо е оттеглил молбата си за убежище или мълчаливо се е отказал от нея, по-конкретно като установят, че:

а) той не отговаря на исканията да предостави информация по същество за своята молба по смисъла на член 4 от Директива 2004/83/ЕО или че не се е явил на личното интервю в

съответствие с членове 12, 13 и 14, освен ако кандидатът представи в разумен срок доказателство, че отсъствието му е било по независещи от него обстоятелства;

б) той е избягал или е напуснал без разрешение мястото, на което живее, или че е бил задържан, без да се свърже с компетентния орган в разумен срок, или че не е спазил в разумен срок задължението си да се явява редовно пред органите или други задължения за контакт.

Държавите-членки могат да определят сроковете или да изготвят насоки за целите на прилагането на настоящите разпоредби.

2. Държавите-членки гарантират, че кандидатът, който се явява отново пред компетентния орган, след като е било взето решение за прекратяване на разглеждането по силата на параграф 1 от настоящия член, има право да поиска повторно отваряне на неговото дело, освен ако молбата не се разглежда в съответствие с членове 32 и 34.

Държавите-членки могат да предвидят краен срок, след изтичането на който делото на кандидата не може да бъде повторно отваряно.

Държавите-членки гарантират, че подобно лице не се експулсира в нарушение на принципа за неотблъскване.

Държавите-членки могат да разрешат на решаващия орган да поднови разглеждането от етапа, на който то е било прекратено.

Член 21

Ролята на ВКБООН

1. Държавите-членки разрешават на ВКБООН:

а) да има достъп до кандидатите за убежище, включително до тези, които са задържани или се намират в транзитни зони на летищата или пристанищата;

б) да има достъп до информацията, свързана с молбата за убежище, хода на процедурата и взетите решения, при условие че кандидатът за убежище даде своето съгласие за това;

в) да дава становище при изпълнение на контролни правомощия, които произтичат от член 35 от Женевската конвенция от 1951 г., на всеки компетентен орган, по отношение на всяка молба за убежище, във всеки етап от хода на процедурата.

2. Параграф 1 също така се отнася и до всяка организация, която действа от името на ВКБООН на територията на държава-членка, в съответствие със сключено споразумение с тази държава-членка.

Член 22

Събиране на информация за индивидуални молби

За целите на разглеждането на индивидуални молби държавите-членки:

- а) не разкриват пряко на предполагаемия извършител (или извършители) на преследването срещу кандидата за убежище информация относно молбата за убежище или факта, че е подадена молба за убежище;
- б) не получат информация от предполагаемия извършител или извършители на преследването срещу кандидата за убежище по начин, по който този извършител или извършители да бъдат пряко информирани, че е подадена молба за убежище от кандидата, и която информация може да застраши физическата неприкосновеност на кандидата и на лицата на негова издръжка, или свободата и сигурността на членовете на неговото семейство, които живеят все още в неговата страна на произход.

ГЛАВА III

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИ ПРОЦЕДУРИ

РАЗДЕЛ I

Член 23

Процедура по разглеждане

1. В процедурата по разглеждане държавите-членки обработват молбите за убежище в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II.

2. Държавите-членки гарантират, че тази процедура приключва в най-кратки срокове, без да се накърняват точността и пълнотата на разглеждането.

Когато не може да се вземе решение в срок от шест месеца, държавите-членки гарантират, че кандидатът:

- а) е информиран за забавянето; или
- б) е получил, ако е отправил искане, информация относно срока, в който се очаква решение по неговата молба. Тази информация не създава задължение за държавата-членка да постанови решение в този срок.
3. Държавите-членки могат да дадат предимство или да ускорят разглеждането на определена молба при спазване на основните

принципи и гаранции по глава II, включително когато се очаква молбата да е основателна или в случаите, когато кандидатът има специфични нужди.

4. Държавите-членки могат също така да осигурят процедурата на преразглеждане в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II да стане приоритетна или да се ускори, ако:

- а) кандидатът при подаване на своята молба и излагането на фактите е повдигнал въпроси, които нямат отношение или имат незначително отношение към разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО; или
- б) кандидатът очевидно не отговаря на условията за бежанец или за статут на бежанец в държава-членка по силата на Директива 2004/83/ЕО; или
- в) молбата за убежище се счита за неоснователна:
 - i) защото кандидатът идва от сигурна страна на произход по смисъла на членове 29, 30 и 31, или
 - ii) защото страната, която не е държава-членка, се счита за сигурна трета страна за кандидата, без да се накърнява член 28, параграф 1, или
- г) кандидатът е заблудил органите, като е предоставил невярна информация или документи или е скрил информация или документи по отношение на своята самоличност и/или националност, които могат да имат отрицателно отражение за решението;
- д) кандидатът е подал друга молба за убежище, в която е посочил други лични данни, или
- е) кандидатът не е представил никаква информация, която да позволи да се установи с достатъчна сигурност неговата самоличност или националност, или когато има вероятност той злонамерено да е пристъпил към унищожаване или подправяне на лични или пътни документи, които биха помогнали за установяването на неговата самоличност или националност, или
- ж) кандидатът се е представил несъответстващо, противоречиво, недостоверно или недостатъчно, което прави неговата молба неубедителна по отношение на това, че е бил жертва на преследване, както е посочено в Директива 2004/83/ЕО, или
- з) кандидатът е подал последваща молба, в която не се позовава на нови обстоятелства от значение за отношение на личното му положение или на неговата страна на произход, или
- и) кандидатът не е подал по-рано своята молба, без да има уважителна причина за това, при положение че е имал възможността да го направи, или

- й) кандидатът подава молба единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на предходно или предстоящо решение, което би довело до неговото репатриране, или
- к) кандидатът без уважителна причина не е изпълнил задълженията по член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 2004/83/ЕО или член 11, параграф 2, букви а) и б) и член 20, параграф 1 от настоящата директива, или
- л) кандидатът е влязъл или е удължил незаконно своя престой на територията на държавата-членка и без уважителна причина не се е явил пред органите и/или не е подал своята молба за убежище в най-кратък срок, предвид обстоятелствата на неговото влизане на територията ѝ, или
- м) кандидатът представлява опасност за националната сигурност или обществения ред на държавата-членка; или кандидатът е бил принудително изгонен поради сериозни причини, свързани с националната сигурност или обществения ред по националното право, или
- н) кандидатът отказва да се съобразява със задължението да даде пръстови отпечатъци в съответствие с приложимото общностно или национално законодателство, или
- о) молбата е подадена от неключвал брак непълнолетен, спрямо който се прилага член 6, параграф 4, буква в), след като молбата, която е подадена от родителя(ите), отговарящ(и) за непълнолетния, е отхвърлена и не е внесен нов елемент от съществено значение за личното положение на кандидата или положението в неговата страна на произход.

Член 24

Специфични процедури

1. Държавите-членки могат да предвидят изброените по-долу специфични процедури, които дерогират основните принципи и гаранции по глава II:
- а) предварително разглеждане за целите на обработката на случаите, за които се счита, че попадат в обхвата на раздел IV;
- б) процедури за целите на обработката на случаите, за които се счита, че попадат в обхвата на раздел V.
2. Държавите-членки могат също така да предвидят дерогация по отношение на раздел VI.

РАЗДЕЛ II

Член 25

Недопустими молби

1. В допълнение към случаите, в които молбата не се разглежда, в съответствие с Регламент (ЕО) № 343/2003, от държавите-членки не изисква да разглеждат дали кандидатът отговаря на условията за бежанец в съответствие с Директива 2004/83/ЕО, когато молбата се счете за недопустима съгласно настоящия член.
2. Държавите-членки могат да приемат, че една молба е недопустима съгласно настоящия член, ако:
- а) друга държава-членка е предоставила статута на бежанец;
- б) страна, която не е държава-членка, се счита за първа страна на убежище за кандидата по силата на член 26;
- в) страна, която не е държава-членка, се счита като сигурна трета страна за кандидата съгласно член 27;
- г) кандидатът има право да остане в съответната държава-членка на други основания, в резултат на което му е предоставено правно положение, което включва права и задължения, които са равностойни на статута на бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО;
- д) кандидатът има право да остане на територията на съответната държава-членка на други основания, които го предпазват от връщане, докато тече процедурата за определяне на неговия статут съгласно буква г);
- е) кандидатът е подал идентична молба, след като вече е взето окончателно решение;
- ж) лице на издръжка на кандидата е подало молба, след като, в съответствие с член 6, параграф 3, се е съгласило, че неговия случай е част от молбата, която е подадена от негово име, и когато не са налице обстоятелства в положението на лицето на издръжка, които да оправдавват отделна молба.

Член 26

Понятие за първа страна на убежище

Една страна може да се разглежда като първа страна на убежище от определен кандидат за убежище, ако:

- а) кандидатът е признат за бежанец в тази страна и все още се ползва от тази защита; или

- б) кандидатът се ползва от друга закрила в тази държава, като включително се ползва от принципа за невръщане;

при условие че бъде повторно приет в тази страна.

При прилагането на понятието за първа страна на убежище към личното положение на кандидата за убежище държавите-членки могат да взимат под внимание член 27, параграф 1.

Член 27

Понятие за сигурна трета страна

1. Държавите-членки могат да прилагат понятието за сигурна трета страна само ако компетентните органи са се убедили, че в съответната трета страна към кандидата за убежище ще се отнасят в съответствие със следните принципи:

- а) кандидатите за убежище не са заплашени поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политически убеждения за живота и за свободата си;
- б) спазва се принципът за невръщане в съответствие с Женевската конвенция;
- в) спазва се забраната за репатриране в нарушение на правото на защита от мъчения и жестоко, нехуманно или унизително отношение, както е предвидена от международното право;
- г) съществува възможност да се поиска признаване на статута на бежанец и когато той бъде признат, да се ползва защита в съответствие с Женевската конвенция.

2. Прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите на националното право, а именно:

- а) нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата за убежище и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна;
- б) нормите, които се отнасят до прилаганите от компетентните органи на методи, с които да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат. Тези методи предвиждат каузална проверка на сигурността в страната за съответния кандидат и/или определянето от дадена държава-членка на страните, считани като сигурни в общ план;
- в) нормите, които съответстват на международното право и които позволяват индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат, което

най-малкото дава възможност на кандидата да обжалва прилагането на понятието за сигурна трета страна поради това, че е бил подложен на мъчения или на нехуманно, или унизително отношение и на страдание.

3. Когато изпълняват решение, което се основава единствено на настоящия член, държавите-членки:

- а) информират за това кандидата, и;
- б) му предоставят документ, с който информират властите на тази държава, че молбата му не е била разгледана по същество.

4. Когато трета страна не разреши на кандидата за убежище влизането му на нейна територия, държавите-членки гарантират, че на това лице е предоставен достъп до процедурата в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II.

5. Държавите-членки информират редовно Комисията за трети страни, към които се прилага това понятие, в съответствие с разпоредбите на настоящия член.

РАЗДЕЛ III

Член 28

Неоснователни молби

1. Без да се засягат членове 19 и 20, държавите-членки могат да сметат определена молба за убежище за неоснователна, ако решаващият орган установи, че кандидатът не отговаря на условията за статут на бежанец съгласно Директива 2004/83/ЕО.

2. В случаите по член 23, параграф 4, буква б), както и в случаите на неоснователна молба за убежище, в които се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в член 23, параграф 4, букви а) и от в) до о), държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство.

Член 29

Минимален общ списък на третите страни, считани за сигурни страни на произход

1. Съветът, като действа с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията, след консултации с Европейския парламент приема минимален общ списък на третите страни, които държавите-членки разглеждат като сигурни страни на произход, в съответствие с приложение II.

2. Съветът, като действа с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията, след консултации с Европейския парламент може да промени минималния общ списък с прибавяне или изваждане на трети страни от него в съответствие с приложение II. Комисията разглежда всяко искане на Съвета или на държава-членка за представяне на предложение за изменение на минималния общ списък.

3. Когато се изготвя на предложението по параграфи 1 или 2, Комисията използва информация от държавите-членки, собствена информация, и когато е необходимо, информация от ВКБООН, Съвета на Европа и други специализирани международни организации.

4. Когато Съветът поиска от Комисията да представи предложение за изваждането на определена трета страна от минималния общ списък, се суспендира задължението на държавите-членки, които произтичат от член 31, параграф 2, по отношение на тази трета страна, като това става от деня след решението от Съвета, с което се изисква това представяне.

5. Когато държава-членка поиска от Комисията да представи предложение пред Съвета за изваждане на определена трета страна от минималния общ списък, тази държава-членка съобщава писмено на Съвета за искането, което е отправила пред Комисията. Суспендира се задължението, което произтича от член 31, параграф 2, на тази държава-членка по отношение на тази трета страна, като това става от деня след отправеното до Съвета съобщение.

6. Европейският парламент се информира за суспендирането, което произтича от прилагането на параграфи 4 и 5.

7. Суспендираната в резултат на прилагането на параграфи 4 и 5 приключват след тримесечен период, освен ако Комисията преди изтичането на този период не представи предложение във връзка с изваждането на третата страна от минималния общ списък. Суспендирането приключва, когато Съветът отхвърли предложението на Комисията за изваждане на третата страна от списъка.

8. Комисията изготвя по искане на Съвета, за сведение на Европейския парламент и Съвета, доклад, в който се уточнява дали положението на страната от минималния общ списък все още е в съответствие с приложение II. Към доклада Комисията може да приложи всякакви препоръки или предложения, които счете за подходящи.

Член 30

Национално определяне на трети страни като сигурни страни на произход

1. Без да се засяга член 29, държавите-членки могат да запазят или приемат законодателство в съответствие с приложение II за

национално определяне на трети страни, които са различни от онези, които са включени в минималния общ списък, като сигурни страни на произход за целите на разглеждането на молби за убежище. Той може да включва част от трета страна, която не фигурира в минималния общ списък.

2. Чрез дерогация от параграф 1 държавите-членки могат да запазят законодателството, което е в сила към 1 декември 2005 г., което позволява национално определяне на трети страни, които са различни от онези, посочени в общия минимален списък, като трети сигурни страна за целите на разглеждането на молби за убежище, когато се убедят, че в тази трета страна лицето не е подложено на:

- a) преследване по смисъла на член 9 от Директива 2004/83/ЕО, или
- b) мъчения или нехуманно, или унижително отношение или наказание.

3. Държавите-членки могат също така да запазят законодателството, което е в сила към 1 декември 2005 г., което позволява национално определяне на част от територията на страна, или страна, или част от територията на една страна за определена група от лица в тази държава, когато са спазени условията на параграф 2 по отношение на тази част от територията или тази група лица.

4. При оценката дали една страна е сигурна страна на произход в съответствие с параграфи 2 и 3 държавите-членки отчитат правното положение, прилагането на законодателството и общата политическа ситуация в тази трета страна.

5. Оценката дали определена страна е сигурна страна по произход в съответствие с настоящия член се основава на определен кръг източници на информация, включително, по-конкретно, информацията от други държави-членки, на ВКБООН, на Съвета на Европа и на други специализирани международни организации.

6. Държавите-членки нотифицират Комисията за страните, които са определени като сигурни страни на произход в съответствие с настоящия член.

Член 31

Понятие за сигурна страна на произход

1. Една страна, която е определена като сигурна страна на произход в съответствие с член 29 или с член 30, след индивидуално разглеждане на молбата може да се счита за сигурна страна на произход за конкретната молба за убежище, ако:

- a) лицето е гражданин на тази страна, или

б) лицето е без гражданство и преди обичайно е пребивавал в тази страна;

и лицето не е посочил сериозни основания да се смята, че страната не е сигурна страна на произход в неговите конкретни обстоятелства и от гледна точка признаването му за бежанец в съответствие с Директива 2004/83/ЕО.

2. Държавите-членки считат в съответствие с параграф 1, че молбата за убежище е неоснователна, когато третата страна е посочена като сигурна съгласно член 29.

3. Държавите-членки уреждат в своето национално законодателство допълнителни норми, ред и условия за прилагането на понятието сигурна страна на произход.

РАЗДЕЛ IV

Член 32

Последващи молби

1. Когато лицето, което е потърсило убежище в държава-членка, предостави допълнителни сведения или подаде последваща молба в същата държава-членка, тази държава-членка може да разгледа тези допълнителни сведения или елементите на последващата молба в рамките на разглеждането на предходната молба, или в рамката на разглеждането на преразглежданото или обжалваното решение, доколкото в тази рамка компетентните органи могат да отчетат и разгледат всичките елементи в подкрепа на новите сведения или последващата молба.

2. Освен това държавите-членки могат да приложат специалната процедура по параграф 3, ако лицето подаде последващата молба за убежище:

- а) след оттеглянето на своята предходна молба или отказа от нея по силата на член 19 или 20;
- б) след като е взето решение по предходната молба. Държавите-членки могат също така да решат да приложат тази процедура едва след като бъде взето окончателното решение.

3. Първоначално последващата молба за убежище е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали след оттеглянето на предходната молба или след решението по параграф 2, буква б) от настоящия член по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането дали лицето може да бъде признато за бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО.

4. Ако след предварителния преглед по параграф 3 от настоящия член се установят или бъдат представени от кандидата нови

елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II.

5. Държавите-членки могат в съответствие с националното си законодателство да продължат разглеждането на последващата молба, при условие че съществуват други причини, които обосновават повторното започване на определена процедура.

6. Държавите-членки могат да вземат решение да продължат разглеждането на молбата само при условие че съответният кандидат не е имал възможност, без да има вина за това, да представи ситуациите, изложени в параграфи 3, 4 и 5 от настоящия член, в предходната процедура, и по-специално да упражни правото си на ефективна защита съгласно член 39.

7. Процедурата по настоящия член може да се прилага и в случая с лица на издръжка, които подават молба, след като в съответствие с член 6, параграф 3 от настоящия член са се съгласили техният случай да се разглежда в рамките на молбата, която е подадена от тяхно име. В този случай предварителното разглеждане по параграф 3 от настоящия член би се състояло в разглеждане дали съществуват факти, които са свързани с положението на лицето на издръжка, които биха могли да оправдаят отделна молба.

Член 33

Неявяване

Държавите-членки могат да запазят или приемат процедурата по член 32 за случая, в който молбата за убежище е подадена на по-късна дата от кандидат, който умишлено или поради груба небрежност е пропуснал да се яви в определен приемен център или да се яви на определената дата пред компетентния орган.

Член 34

Процедурни правила

1. Държавите-членки гарантират, че кандидатите за убежище, чиято молба е обект на предварително разглеждане съгласно член 32, се ползват от гаранциите по член 10, параграф 1.

2. Държавите-членки могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно член 32. Тези правила могат, *inter alia*:

- а) да задължават съответния кандидат да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура;
- б) да изискат от съответния кандидат да представи в определен срок нова информация, считано от момента, от който е получил тази информация;

в) да позволят се извърши предварително разглеждане, което е основано единствено на писмените сведения без лично интервю.

Тези правила не могат да направят невъзможен достъпа на кандидата за убежище до нова процедура или да водят до ефективна отмяна или сериозни пречки за достъп.

3. Държавите-членки гарантират, че:

- а) кандидатът е информиран по подходящ начин за изхода от предварителното разглеждане и в случай че разглеждането на молбата му няма да продължи, е запознат с мотивите за това и за възможностите да подаде жалба или да поиска преразглеждане на това решение;
- б) ако се приложи някое от положенията по член 32, параграф 2, решаващият орган продължава в най-кратки срокове разглеждането на последващата молба в съответствие с разпоредбите на глава II.

РАЗДЕЛ V

Член 35

Процедури на границата

1. Държавите-членки могат да предвидят процедури в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II, за да вземат решение на границата или в транзитните си зони на държавата-членка по подадена на такова място молба за убежище.

2. Въпреки това, когато процедурите по параграф 1 не съществуват, държавите-членки могат, при условията на разпоредбите от настоящия член и в съответствие с действащите закони и подзаконовни разпоредби, в сила към 1 декември 2005 г., да запазят процедури, които дерогират основните принципи и гаранции по глава II, за да вземат решение за предоставянето на разрешение за влизане на територията на кандидатите за убежище на границата или в транзитните зони, които са пристигнали и са подали молба за убежище на това място.

3. Процедурите по параграф 2 гарантират по-специално, че съответните лица:

- а) получават разрешение да останат на границата или в транзитните зони на държавата-членка, без да се накрънява член 7;
- б) незабавно са информирани за правата и задълженията си, както е описано в член 10, параграф 1, буква а);
- в) имат достъп, при необходимост, до услугите на преводач, както е описано в член 10, параграф 1, буква б);

г) са изслушани, преди компетентният орган да вземе решение по тези процедури, във връзка с молбата им за убежище от лица, които имат нужните познания за приложимите норми в областта на убежището и бежанското право, както е описано в членове 12, 13 и 14;

д) могат да се консултират с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за това по националното право, както е описано в член 15, параграф 1;

е) имат назначен представител в случай на непридружен непълнолетен, както е описано в член 17, параграф 1, освен ако не се прилага член 17, параграф 2 или 3.

Освен това, в случай на отказ от компетентния орган за разрешение за влизане на територията на страната, този компетентен орган трябва да посочи правните и фактическите мотиви да се приеме, че молбата за убежище е неоснователна или недопустима.

4. Държавите-членки гарантират, че всяко решение, предвидено в рамките на процедурите по параграф 2, се постановява в разумен срок. Ако в срок от четири седмици не е взето решение, кандидатът за убежище получава правото да влезе на територията на държавата-членка с цел молбата му за убежище да бъде разгледана в съответствие с другите разпоредби на настоящата директива.

5. В случай на определен видове пристигания или пристигания на голям брой хора, граждани на трета страна или лица без гражданство, които подават молби за убежище на границата или в транзитна зона, направят практически невъзможно прилагането на разпоредбите на параграф 1 или на специалната процедура по параграфи 2 и 3, тези процедури могат също да бъдат прилагани тогава и за необходимото време, когато тези граждани на трети страни или лица без гражданство бъдат нормално приютени на места, в близост до границата или до транзитната зона.

РАЗДЕЛ VI

Член 36

Понятие за сигурна трета европейска страна

1. Държавите-членки могат да предвидят, че не разглеждат или не разглеждат в пълен обем молба за убежище и закрила на кандидат в частния случай, както е описан в глава II, когато компетентният орган е установил на основата на факти, че кандидатът за убежище се опитва да влезе или е влязъл нелегално на нейна територия от сигурна трета страна, в съответствие с параграф 2.

2. Трета страна се счита за сигурна трета страна за целите на параграф 1 само при условие че:

- а) е ратифицирала и спазва разпоредбите на Женевската конвенция, без никакви географски ограничения;

б) разполага с процедура за убежище по закон;

ГЛАВА IV

в) е ратифицирала Европейската конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и спазва нейните разпоредби, по-специално нормите за ефикасна защита; и

Член 37

г) е определена за такава от Съвета в съответствие с параграф 3.

Отнемане на статута на бежанец

3. Съветът, като действа с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията, след консултации с Европейския парламент приема или изменя общия списък на третите страни, които се считат за сигурни трети страни за целите на параграф 1.

Член 38

4. Съответните държави-членки предвиждат в своето национално право реда и условията за прилагане на разпоредбите на параграф 1, както и действието на постановените решения по силата на тези разпоредби, при спазване на принципа за невръщане по Женевската конвенция, а именно като предвиждат изключения на прилагането на настоящия член по хуманитарни или политически причини или по причини, свързани с международното публично право.

Процедурни правила

5. Когато прилагат решение, което се основава единствено на настоящия член, държавите-членки:

1. Държавите-членки гарантират, че когато компетентния орган предвижда отнемането на статута на бежанец, предоставен на гражданин на трета страна или лице без гражданство в съответствие с член 14 от Директива 2004/83/ЕО, лицето се ползва от следните гаранции:

а) информират за това кандидата; и

а) информирано е писмено, че компетентният орган пристъпва към преразглеждане на предоставения статут на бежанец, както и за причините за това преразглеждане;

б) предоставят му документ, с който информират властите на третата страна, на езика на тази страна, че молбата не е била разглеждана по същество.

б) има възможност да представи по време на лично интервю, което се провежда в съответствие с член 10, параграф 1, буква б) и членове 12, 13 и 14, или писмено причините, поради които няма основание да му се отнема статутът на бежанец.

6. Когато сигурна трета страна не приеме обратно кандидат за убежище, държавите-членки гарантират, че на това лице е предоставен достъп до процедура в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II.

Освен това държавите-членки гарантират, че в рамките на процедурата:

7. Държавите-членки, които са посочили третите страни като сигурни страни в съответствие с националното законодателство, което е в сила към 1 декември 2005 г. и на основата на критериите по параграф 2, букви а), б) и в), могат да прилагат параграф 1 спрямо тези трети страни, докато Съветът приеме общия списък съгласно параграф 3.

в) компетентният орган може да получи точни и актуализирани данни от различни източници, по-конкретно при необходимост от ВКБООН, за общото положение в страната на произход на съответното лице; и

г) когато информацията за индивидуалния случай са събирани за целите на преразглеждането на статута на бежанец, те не се набират от извършителя(ите) на преследването, тъй като това би имало като резултат, че този(тези) извършител(и) ще бъде(бъдат) пряко информиран(и) за това, че съответното лице е бежанец, чийто статут е в процес на преразглеждане и би довело до заплаха за физическата неприкосновеност на лицето и на членовете на семейството му, свободата и сигурността на членовете на семейство му, които все още живеят в страната на произход.

2. Държавите-членки гарантират, че решението на компетентния орган за отнемане статута на бежанец се оповестява писмено. В решението се посочват правните и фактическите мотиви, а информацията за начините за обжалване на решението се съобщава писмено.

3. След като компетентният орган вземе решение за отнемане статута на бежанец, член 15, параграф 2, член 16, параграф 1 и член 21 са приложими по същия начин.

4. Чрез дерогация от параграфи 1, 2 и 3 от настоящия член държавите-членки могат да решат, че при прекъсване статутът на бежанец отпада по право, в съответствие с член 11, параграф 1, букви а), б), в) и г) от Директива 2004/83/ЕО или ако бежанецът недвусмислено се е отказал от това да бъде признат за бежанец.

ГЛАВА V

ПРОЦЕДУРИ ЗА ОБЖАЛВАНЕТО

Член 39

Право на ефективна защита

1. Държавите-членки гарантират, че кандидатите за убежище разполагат с право на ефективна защита пред съд срещу следното:

- а) решение относно тяхната молба за убежище, включително за решение, което:
 - i) постановява недопустимост на молбата съгласно член 25, параграф 2;
 - ii) е взето на границата или в транзитни зони на държавите-членки, както е описано в член 35, параграф 1;
 - iii) не пристъпва към разглеждане съгласно член 36;
- б) отказ от повторно откриване на процедурата по разглеждане на молбата, след като това разглеждане е било прекратено съгласно членове 19 и 20;

в) решение да не продължи разглеждането на последващата молба съгласно членове 32 и 34;

г) решение за отказ за влизане в рамките на процедурите, предвидени в член 35, параграф 2;

д) решение за отнемане статута на бежанца съгласно член 38.

2. Държавите-членки предвиждат сроковете и другите необходими правила, за да може кандидатът да упражни своето право на ефективна защита съгласно параграф 1.

3. Държавите-членки предвиждат при необходимост правила, които съответстват на техните международни задължения, свързани със:

а) въпроса, дали в резултат на средството за защита съгласно параграф 1 се дава възможност на кандидатите да останат в съответната държава-членка до решаване на техните случаи;

б) възможността за правни средства за защита или предпазни мерки, ако средството за защита съгласно в параграф 1 няма действие по отношение на възможността кандидатът да остане в държавата-членка до решаване на случая. Държавите-членки могат също да предвидят средство за защита *ex officio*; и

в) основанията за обжалване на решение по член 25, параграф 2, буква в) в съответствие с методологията, прилагана по член 27, параграф 2, букви б) и в).

4. Държавите-членки могат да определят срокове за разглеждане от съда по параграф 1 на решението, което е взето от решаващия орган.

5. Когато на кандидат е предоставен статут, който му предоставя същите права и привилегии по националното право и по правото на Общността като тези на статута на бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО, е възможно да се счита, че кандидатът разполага с ефективна защита, когато съдът реши, че защитата съгласно параграф 1 е недопустима или има малка вероятност да продължи, на основание недостатъчния интерес на кандидата от това процедурата да бъде продължена.

6. Държавите-членки могат също така да определят в националното си законодателство условията, при които може да се счита, че един кандидат е оттеглил мълчаливо средството за защита съгласно параграф 1 или мълчаливо се е отказал от него, заедно с правилата за процедурата, която трябва да се прилага в такъв случай.

ГЛАВА VI

ОБЩИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 40

Обжалване от публичните органи

Настоящата директива не засяга възможността на публичните органи да оспорват съгласно националното законодателство административните и/или съдебните решения.

Член 41

Поверителност

Държавите-членки гарантират, че органите, които прилагат настоящата директива, са обвързани от принципа на поверителност, така както е определено в националното им право, по отношение на информацията, която получават в хода на тяхната работа.

Член 42

Доклад

Към 1 декември 2009 г. Комисията изготвя доклад пред Европейския парламент и пред Съвета относно прилагането на настоящата директива в държавите-членки и предлага необходимите изменения. Държавите-членки предават на Комисията всяка полезна информация за изготвянето на доклада. След представянето на доклада Комисията докладва на Европейския парламент и на Съвета за прилагането на настоящата директива в държавите-членки.

Член 43

Транспониране

Държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с

настоящата директива най-късно до 1 декември 2007 г. По отношение на член 15 държавите-членки приемат законовите, подзаконовите и административните разпоредби, които са необходими, за да се съобразят с настоящата директива най-късно до 1 декември 2008 г. Те незабавно информират Комисията за това.

Когато държавите-членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условието и редът на позоваване се определят от държавите-членки.

Държавите-членки съобщават на Комисията текста на разпоредбите от вътрешното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива.

Член 44

Преход

Държавите-членки прилагат законовите, подзаконовите и административните разпоредби по член 43 и към молбите за убежище, които са подадени след 1 декември 2007 г., и процедурите за отнемане на статута на бежанец, които са започнали след 1 декември 2007 г.

Член 45

Влизане в сила

Настоящата директива влиза в сила на двадесетия ден след публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 46

Адресати

Адресати на настоящата директива са държавите-членки в съответствие с Договора за създаване на Европейската общност.

Съставено в Брюксел на 1 декември 2005 година.

За Съвета

Председател

Ashton of UPHOLLAND

ПРИЛОЖЕНИЕ I

Определение на „решаващ орган“

При прилагане на настоящата директива Ирландия би могла, доколкото продължават да се прилагат разпоредбите на член 17, параграф 1 от Закона за бежанците от 1996 г. (*Refugee Act 1996*) (с измененията), да счита, че:

- „решаващият орган“ по смисъла на член 2, буква е) от настоящата директива, що се отнася до разглеждането дали на кандидатът следва или, когато има такъв случай, не следва да бъде обявен за бежанец, означава *Office of the Refugee Applications Commissioner*, и че
- „решенията на първа инстанция“ по смисъла на член 2, буква е) от настоящата директива включват препоръките на *Refugee Applications Commissioner* относно въпросите, свързани с това да се знае дали следва, а когато има такъв случай, съответният кандидат не следва да бъде обявен за бежанец.

Ирландия нотифицира Комисията за всяка промяна в разпоредбите на член 17, параграф 1 от Закона за бежанците от 1996 г. (с измененията).

ПРИЛОЖЕНИЕ II

Определяне на една страна като сигурна страна на произход за целите на член 29 и член 30, параграф 1

Една страна се счита за сигурна страна на произход, ако на основание на правното положение, прилаганото право в рамките на демократична система и в рамките на политическите обстоятелства може да се покаже, че по принцип и за всеки отделен случай няма преследване, както е определено в член 9 от Директива 2004/83/ЕО, няма мъчения, нехуманно или унижително отношение и наказания и не съществува опасност от необосновано насилие в ситуация на международен или вътрешен въоръжен конфликт.

За да се направи тази оценка, се отчита между другото и степента, в която страната предлага защита срещу преследване и лошо отношение от:

- а) съответните законови и подзаконовни разпоредби на страната и от начина, по който те се прилагат;
 - б) спазването на правата и свободите, гарантирани в Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и/или в Международния пакт за гражданските и политическите права, и/или Конвенцията срещу мъченията, и по-специално правата, по отношение на които не се разрешава дерогация по член 15, параграф 2 от посочената Европейска конвенция;
 - в) спазване на принципа за невръщане по Женевската конвенция;
 - г) съществуването на система на ефективни средства за защита срещу нарушенията на тези права и свободи.
-

ПРИЛОЖЕНИЕ III

Определение на термините „кандидат“ или „кандидат за убежище“

При прилагане на настоящата директива Испания може, доколкото разпоредбите на *Ley 30/1992 de Régimen jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común* от 26 ноември 1992 г. и на *Ley 29/1998 reguladora de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa* от 13 юли 1998 г. продължават да се прилагат, да счита, че за целите на глава V определението на „кандидат“ или „кандидат за убежище“ в член 2, буква в) от настоящата директива, включва „*recurrente*“, както е установено в горепосочените правни актове.

„*Recurrente*“ има право на същите гаранции като „кандидата“ или „кандидата за убежище“, както е посочено в настоящата директива за целите на упражняване на неговите права за ефективна защита.

Испания нотифицира Комисията за всяка съществена промяна в горепосочените правни актове.
